

har stød paa ved Udvidelsen af de ommeldte fire Anordninger, maa jeg henlede Opmærksomheden paa den Skodesløshed, man tidligere har lagt for Dagen, ved Udvidelsen af Anordninger til Færøerne, og den Ubished, som man derfor er i om, hvilke Love der gjælde deroppe, hvilket jo giver Anledning til, at der aabnes en vid Mark for Embedsmændenes Vilskaarlighed. Saaledes er der paa Færøerne thinglæst en Mæsse Anordninger, der paa ingen Maade ere anvendelige deroppe. Jeg har optegnet disse, og de ere i Tidsrummet fra 1686 indtil 1814 ikke mindre end 40. De ere af den Beskaffenhed, at de aldeles ikke passe paa Forholdene deroppe. Saafermt jeg muligt skulde finde Anledning dertil, vil jeg andrage paa, at den ærede Formand vil tillade mig, at de maae blive trykte og afgivne saavel til den ærede Minister som til Thingets Medlemmer. Egeledes er der thinglæst en Mængde Forordninger, som staae i uadskillelig Forbindelse med tidligere Anordninger, der ikke ere thinglæste, og som naturligtviis give Anledning til en stor Forvirring med Hensyn til disse Anordninger. Disse ere i det nævnte Tidsrum en 18 eller 19 Stykker, og den sidste, jeg træffer paa, nemlig en Anordning af 1814, der gjør nogle Forandringer i Trykkefrihedsanordningen af 1799, er netop bleven paaberaabt i den seneste Tid i en mod mig anlagt Trykkefrihedsproces. Man har nemlig meent, at da denne Forordning, der gjør Forandring i Anordningen af 1799, ligesom ogsaa en Placat af 1837, som ogsaa nøiere bestemmer Trykkefrihedens Grændse, ere thinglæste paa Færøerne, saa har Lovgiveren derved forudsat, at Anordningen af 1799 var gjældende deroppe, siden der ved senere Love er gjort Forandringer i hiin, uagtet Forordningen af 1799 aldeles ikke er thinglæst deroppe. En saadan i mine Tanter absurd Slutning kan man komme til, paa Grund af den Forvirring, der har hersket med Hensyn til de Love, man har udvidet. Fremdeles ere flere Anordninger thinglæste i enkelte Sysler, men ikke i alle, og dette giver naturligtviis Anledning til, at, dersom der opstaaer en Strid mellem to Personer fra to forskjellige Sysler, da kunde den Eine udsættes for at blive dømt efter en Forordning og den An-

den efter en anden. Jeg vil imidlertid indrømme, at dette især berøer derpaa, at man vanffelig nu kan faae Kundskab om, hvilke Anordninger der ere thinglæste paa Færøerne. Man har nemlig havt saaliden Respekt for de meget værdifulde Lagthingsprotokoller, at man for nogle Aar siden har benyttet dem i Skolerne, for deraf at lade Børnene lære at læse Skrift, og derved ere de naturligtviis blevne maculerede og paa anden Maade gjorte tildeels ulæselige. Heller ikke ere Syslemændene i Bestiddelse af fuldstændige Fortegnelser over de Anordninger, de, ifølge Placaten af 23de Marts 1813, have thinglæst. Endelig findes der en Mængde Forhold paa Færøerne, hvorom der ikke er thinglæst nogen Forordning, og med Hensyn til hvilke man altsaa tyer til Analogier af de danske Love, hvilket jo aabenbart giver Anledning til, at Embedsmyndigheden har frit Spillerum. Jeg haaber saaledes at have viist, at det ingenlunde er ugrundet, naar der paa et andet Sted er yttret Dnsse om, at der maatte foretages en nølægtig Undersøgelse af, hvilke Anordninger der gjælde paa Færøerne, og at disse maatte samles i en særegen Lovbog, for at man paa den Maade kunde komme til Sikkerhed om, hvilke Love der gjælde paa Færøerne, i hvilken Lovbog der naturligtviis efter min Mening burde optages de Love, som man har forsømt at udvide, og udflydes de, som man har udvidet, uden at der har været fjerneste Grund dertil. Jeg maa derfor paa det Indstandigste bede den ærede Minister at foranstalte et saadant Arbejde foretaget og forelægge Resultatet deraf først for Lagthinget og siden for Rigsdagen. Jeg skal ogsaa tillade mig at udtale det Dnsse, hvorom der ogsaa er blevet yttret Noget paa et andet Sted, at, naar der i Fremtiden udgives Anordninger for Færøerne, da maatte disse Anordninger trykkes in exsenso og udgives som særskilte Love med de deri foretagne Forandringer. Det er jo bekendt nok, at Færingerne hidtil have havt og vel fremdeles ville vedblive at have en særegen fra det øvrige Danmark forskjellig Lovgivning, og man bør jo gaae ud derfra, at det er enhver Borgers Pligt at kjende de Love, han skal lyde; men, kan man med skjellig Grund forlange, at Færingerne skulle kjende de Love,